

Первозданна краса матінки природи

Наші простенькі моторні човни з двигунами шумно пихтіли, пересікаючи глибоку блакитну річку Парагвай. На півдорозі котрийсь із пасажирів неочікувано підвівся, і човен почало шалено розхитувати з боку в бік. Інші пасажири з переляку гучно закричали, що човен от-от перекинеться. Тільки-но всі всілися назад на свої місця, як хтось вигукнув: «О боже, що це?».

На наших очах химерна риба вистрибнула з води і плюхнулась на палубу. Вона звивалася на сонці, смикаючи своє тіло розміром з лосося, і скреготала десятками зубів, гострих немов лезо. Налякані пасажири відсувалися від неї, ховаючи свої ноги, а човняр, не вимовивши ні слова, зіштовхнув її назад у річку довгою палицею.

Хтось сказав: «Це було жахливо. Що це за риба?».

«Це дорадо, — відповів човняр. — Іспанською означає “золота”».

Дорадо — один із численних видів риб, що водяться у водах Мату-Гросу-ду-Сул, одному зі штатів Центрально-західного регіону у Бразилії. Річка Парагвай, що розмежовує цю частину Бразилії і Республіку Парагвай, багата не тільки на таку рибу, а й на всі можливі живі організми. Погода на Південноамериканському континенті, зокрема в регіонах біля екватора, або по-весняному тепла, або спекотна, як улітку. Там повсякчас буяють квіти і рясніють стиглі фрукти. Це благодатний край для гармонійного співіснування з флорою та фауною.

Якщо рай на землі визначається одночасним проживанням величезній кількості різних створінь у пишному зеленому саду, то Мату-Гросу-ду-Сул і є тим раєм. Ці неосяжні краї вкриті пралісом і заболоченими

місцями. Це ідеальне місце для фермерства та вирощування фруктів. Величезні дерева дають притулок і харчування багатьом різновидам птахів, комах і тварин. Там понад 20 водоспадів, включно з відомим Ігуасу, який гуркоче в місці, де зустрічаються Бразилія і Аргентина.

Незважаючи на те, що найспекотніший південноамериканський сезон був саме в розпалі, у грудні 1994 року ми привезли наших старших місіонерів з усього світу, щоб вони взяли участь у семінарі з риболовлі на річці Парагвай. Сонце нещадно палило тими днями. Місцеві мешканці з цікавістю спостерігали за нашою рибалкою. Вони заходили в річку і якийсь час лежали у воді, щоб охолодитися.

Попри красу Пантаналу необхідно постійно бути наготові. Човном ми пливли вгору по річці, причалювали та досліджували місцевість. Іноді ми ледь продиралися крізь сплетіння ліан, що звисали з величезних дерев; нерідко нам доводилося повзти по-пластунськи. Часто ми поверталися до човнів лише після опівночі, тримаючись за сталеві тросики, протягнуті через ліс, які допомагали знайти дорогу назад у темряві.

Щодня ми прокидалися до сходу сонця і йшли далі; щоденно ми мушили справлятися з палючим сонцем і хмарами комарів. Це був непростий шлях. Найскладнішим для мене було вмивання. У вузькому човні я незграбно ставила ширму, щоб закритися, і милася каламутною річковою водою. Проте у своєму шімджон я вітала такі примітивні природні умови.

У Мату-Гросу-ду-Сул, поруч із містечком Жардим, ми побудували штаб-квартиру глобальної освіти, назвавши її Штаб-квартирою Освіти ідеальних сімей заради миру в усьому світі. Також ми заснували ферму «Нова надія», щоб закласти підвалини для побудови Божої нації. Місцеві мешканці розповіли нам, що існує давнє пророцтво, згідно з яким Господь прийде в Жардим.

Уперше ми з Батьком Муном поїхали в Жардим наприкінці 1994 року. Перший семінар, який ми проводили там для лідерів, проходив у

приміщенні закинутого складу, де не було ні туалету, ні кухні. Мені навіть важко описати, наскільки це було незручно. Та водночас це було і дуже добре, адже ми хотіли, щоб наші лідери отримали освіту на реальному досвіді. Під час цього семінару, сповненого шімджон, з самого ранку учасники дихали гарячим повітрям і обливалися потом, читаючи слово Бога, а опісля рибалили в незабрудненому первозданному середовищі.

Згодом це місце в Жардимі ми перетворили на чудовий сімейний центр відпочинку. Ми інвестували у ферму «Нова надія» довкола цього центру. Місіонери і члени Руху об'єднання з усього світу переїхали сюди, прагнучи відновити Едемський сад, створений Богом ще від початків. У жардимській громаді ми також збудували школу, щоб сім'ї з різних куточків світу відчули Божу любов, мешкаючи серед чудової природи. Ми подарували машини швидкої допомоги містечку, займалися фермерством і вирощували велику рогату худобу, покращуючи побут місцевих жителів. У кінці 1990-х років тисячі членів руху з усього світу протягом 40 днів навчалися, молилися і відпочивали серед природної краси ферми «Нова надія», неподалік від Жардима.

Пантанал, з яким межує Жардим, — найбільша у світі заболочена місцевість із прісною водою. Розташувавшись по обидва боки від річки Парагвай, ця місцина є справжнім раєм на землі. Усе, що Бог створив на цій території, має свій первісний вигляд. Мене глибоко вражало розуміння того, що саме так має виглядати Едемський сад — з рибами, усіма цими тваринами і рослинами, які існують так споконвічно. Капібари, крокодили, дикі кабани і птахи нанду вільно живуть у дикій природі. У річках водяться тигроголові соми і паку, а також піраньї, небезпечні навіть для людей. Багато видів, що живуть тут, вважають зникаючими, як-от ягуари, пуми, олені, вовки, видри, армадилли чи мурахоїди. Також тут ростуть унікальні дерева і кактуси. Це найбільші у світі водно-болотні угіддя, які є світовою спадщиною і перебувають під охороною ЮНЕСКО. Це особлива місцевість, де можна створити ідеальне поселення.

Хоч таке надзвичайне природне середовище таїть у собі небезпеку, однак водночас воно може стати головним регіоном, здатним вирішити проблему нестачі їжі. Ми почали займатися сільським господарством і спорудили рибну ферму, аби покращити життя місцевого населення. Ще одна з наших ідей — виготовлення рибної їжі, яку можна постачати в бідні райони, щоби збагатити раціон тамтешніх мешканців. У нас був план вирощувати велику рогату худобу на нашому ранчо і завдяки цьому забезпечити яловичиною 160 країн. Щоби захистити природний ландшафт, ми висадили багато дерев уздовж річки Парагвай.

Ще одна територія, яку ми розвивали, — Чако. Ця віддалена місцевість є частиною регіону Гран-Чако, розташованого в Болівії, Парагваю та Аргентині. 1999 року ми надихнули наших членів церкви створити там поселення з назвою «Проект Пуерто-Ледо». Якщо переправитися через річку Парагвай у Пуерто-Ледо, то на шляху з Парагваю до Бразилії — якщо їхатимете машиною — будете лише за кілька годин від Жардима.

Пуерто-Ледо було найскладнішим місцем для життя в усій провінції Чако. Проте наші японські брати закачували рукави і дуже старанно працювали. Усього за кілька років їм вдалося перетворити ту місцину на ідеальне село, в якому люди живуть у гармонії з природою, в якому кожен з радістю би оселився. Вони навіть збудували басейн для плавання. Це було зразкове екологічне поселення, з водоочисними спорудами і рибною фермою. Президент Парагваю визнав це під час свого візиту до Пуерто-Ледо. Замість того, щоб будувати церкви, ми віддали перевагу цьому проєкту. Однак зі зростанням кількості людей, які відгукнулися на невтомну відданість наших членів церкви, збільшувалася й наша громада віруючих.

Я часто плакала через біль людей, життя яких було сповнене труднощів на великих просторах Латинської Америки. Мій шімджон розривався від болю за дітей, які ждали навчитися писати, але не могли цього зробити. У 1970-х роках наші місцеві місіонери розповідали, як непросто було нести Боже слово людям, котрі з дня на день боролися, щоб вижити. Усе, що я тоді могла зробити, — це мовчки поплескати їх по

плечу. Ми молилися разом: «Ми повернемося сюди незабаром і побудуємо щасливий край. Небесний Батьку, будь ласка, не забувайте про цих людей». У 1990-х роках Бог відкрив нам двері, й ми змогли почати втілювати ті молитви.

Коли ми вперше приїхали в Пуерто-Ледо, там не було навіть основної інфраструктури. У селі поруч не було ні школи, ні лікарні. Їм конче потрібно було створити економічну основу, щоби подолати голод. Наші члени церкви з усіх куточків світу, зокрема японці, відгукнулися на заклик і зробили внески для «Проекту Пуерто-Ледо». Нічого неможливо змінити миттєво. Проте наших церковних членів втішала надія, яку вони бачили в очах дітей, та зміни, що відбувалися в серцях молоді. Нове покоління пуертоледовців почало думати: «Ми теж можемо жити добре».

Ми не забували, що необхідно зупинити поступове руйнування екосистеми. Ми знали, що заради економічного розвитку втрачаємо дощові ліси Амазонки. Великий вилов риби чи хиже вбивство цінних тварин заради миттєвої вигоди також становило серйозну проблему. Водночас понад 800 мільйонів людей в усьому світі постійно голодують. Деякі країни Південної Америки мають нескінченні запаси яловичини та зерна, проте вони не можуть запобігти недоїданню. Коли ми будували нашу спільноту і давали освіту в Латинській Америці, то насамперед досліджували рослини і тварин, щоб зрозуміти, який спосіб використання природних ресурсів й одночасного захисту природи є найкращим.

Розмах крил метелика монарх усього декілька сантиметрів, проте ці комахи щозими долають понад 5000 кілометрів між Канадою і Мексикою. Ніхто не вчив їх цьому, це просто закладено в їхній природі. Людина і природа мають тісний зв'язок. Тож якщо ми житимемо на природі, піклуватимемося про неї і вивчатимемо — бо саме природа є відображенням Бога — ми зможемо отримати просвітління щодо Божого акту створення і Його містичної істини. Ми зуміємо відчути ту безмежну радість та любов, яку відчував Бог, коли створював цю землю для нас. Щойно ми спроможемося на це, наша душа наповниться любов'ю і

радістю від кожного прожитого дня. Земля, де ми змогли пізнати цю істину — це Латинська Америка. Завдяки любові у сім'ї, яка є єдиною родиною на чолі з Богом, ми зможемо пізнати нашу первісну батьківщину в краях, де природа є Божим дарунком.

Revision #2

Created 16 October 2022 20:01:09 by andres

Updated 3 November 2022 16:10:49 by andres